

K A T O L I K

God. II.

ŠIBENIK, 4. lipnja 1931.

Broj 23

Za kršćansku školu

Crkveni zakonik (kan. 1113.) veli, da roditelji imaju veoma tešku dužnost, da svoju djecu odgajaju vjerski i čudoredno, a u kan. 1372. se veli, da roditelji i skrbnici imaju pravo i tešku odgovornost, da se pobrinu za kršćanski odgoj svoje djece, kao i da se u svakoj školi mora da predaje vjeronauk (kan. 1373.). Svi katolici znajući, kako je prolazan ovaj život i kako nas sve čeka vječnost, dobra ili zla, već prema tome, kako ćemo je sami pripremiti i zaslužiti, traže vjerski odgoj djece u školi kao najvažniji predmet. Od ovoga zahtjeva katolici nigdje ne popuštaju, a ni ne mogu, ako žele dobra svojoj miloj djeci na ovom i na drugom svijetu. To odlučno traži i Crkva, jer dijete više nego roditeljima i društvu u prvom redu pripada Bogu, koji ga je stvorio i koji je njegova zadnja svrha.

Osnovna škola nadomješta roditelje. Tu dijete uči prve početke i razvija svoje prve osjećaje. Zato škola mora da slijedi onaj vjersko-čudoredni odgoj, što ga je dijete primilo na majčinim koljenima. Tu treba dijete da razvije svoje vjersko znanje. Inače, kad bi se to zanemarilo, vrijedalo bi se pravo, što Bogu pripada, a odgoj u školi bi bio lažan. Roditelji uzdržavaju školstvo i učiteljstvo, a učitelji u školi nadomještaju samo roditelje, jer dužnost odgoja pripada roditeljima, buduć djeca krv njihove krvi.

Logično je stoga, da škola mora biti kršćanska ondje, gdje je većina roditelja kršćanska. Škola nije nego nastavak obiteljskog odgoja i pouke, jer roditelji obično nemaju vremena, a ni sposobnosti za to. Zato škola ne smije da bude drugoga duha negoli je roditeljska kuća. Učitelj u školi ne može da zastupa ničiju drugu misao negoli onu roditelja. Bilo bi zločinačko izdajstvo svetih prava roditelja, koji plaćaju učiteljstvo, kad bi oni djeci u školi davali drugi odgojni smjer od onoga, što ga prima dijete u kući.

Gdje su roditelji katolici, bila ta škola privatna ili državna, ona mora da bude katolička, jer samo tada je odgojna i nije pogibeljna za dušu i odgoj djece. Nije svrha škole, da samo prosvijetli um, da nauči djecu čitati, pisati i računati. Škola mora da odgaja dušu i srce mladeži, da je učini značajnom.

Nijedna ljudska nauka ne može tako uspješno da utisne u dušu djeteta pojam kreposti i dužnosti, kako to mogu vjera i Božje zapovijedi. Kad se strasti stanu buditi, a ljudska sebičnost javljati svojim napastima, tada ne može da obuzda čovjeka čudoređe, koje se temelji na frazama: vršenja dužnosti, osjećaja časti, odgovornosti. Tko nema straha Božjega, nema ni srama ljudskoga. Praksa života i korupcija, koja je preotela toliko maha po svijetu — više kod inteligencije negoli kod prostoga naroda — potvrđuje nam, da samo one zapovijedi i ono čudoređe govori uspješno ljudima, koje dolazi od Boga i koje kažnjava ili nagraduje vječnošću. Mudro je zato rekao naš veliki Šibenčanac Tommaso: „Škola, ako nije hram, je špilja“. A vjerski odgoj u školi je ono, što odlučuje, da li će škola biti prvo ili drugo.

Čovjek ne živi samo za sebe, već je stvoren za društvo. Treba ga zato odgojiti zarana, još kao dijete, u civilnim i društvenim krepostima. Škola je iza obitelji prva pozvana, da bude izvorom društvenih kreposti i vrlina za dobrobit mjesta i domovine, koja gradi svoju veličinu i budućnost ne toliko na jakim mišicama, koliko na krepostnom životu svojih građana. A je li moguće usaditi u srce mladeži individualne i društvene kreposti bez Boga i bez vjere? Zastalno ne! Iskreno sudjelovanje u tuđim bolima, duh pokornosti i poslušnosti raznim institucijama, duh pregaranja, požrtvornosti, nesebičnosti i žrtve za dobrobit naroda i domovine — ne mogu nikako naći jakoga temelja u praznom osje-

ćaju t. zv. ljudske solidarnosti. To je samo fraza! Framasunstvo i liberalizam, su to pokušali, pak su potpuno bankrotirali. To isto je doživjela i boljševička Rusija svojim odgojem bez Boga. Istim putem idu danas i sami nacionalisti, koji nepravedno postupaju s manjinama ili progone vjeru, jer nije i ona nacionalistička, te nagovaraju na politička zločinstva protiv protivnika.

Bez kršćanske škole društvo može jedino da očekuje bankrot na svim granama života. Zato Belgijanci i mole: „Od škola bez Boga i od učitelja bez vjere: oslobodi nas, Gospodine!“

Da škola bude zaista kršćanska, treba da vjeronauk bude glavnim predmetom, te ništa u školi ne smije da omalovažuje vjeru. Vjeroučitelj mora da bude svećenik, a samo iznimno učitelj, i to, ako je zato prije dobio dozvolu od biskupa. Učitelji moraju biti iste vjere kao i djeca i prožeti vjerskim duhom. Udžbenici moraju biti odobreni od crkvene vlasti. U knjigama i u nastavi ne smije ništa da vrijeđa Crkvu i vjeru, pače cjelokupna nastava mora da diše kršćanstvom, eda bude odgojna, da tako djeca što bolje vrše i ljube svoju vjeru. Učiteljstvo mora da sudjeluje s djecom u vjerskim obredima, eda im tako prednjači svojim dobrim primjerom. Ako nešto od toga fali, škola nije u pravom smislu kršćanska. Tada roditelji treba da reknu svoju! *Jofe*

Nestajanje starokatolicizma

Pred četiri godine pokušala je starokatolička sekta otpalih svećenika, da se u Mostaru, kao i u cijeloj Hercegovini proširi. Zbilja su bili predobili par rastavljenih muževa i još nekoliko zavaranih ljudi. Nikada nije bilo velike bojazni niti pogibli, da bi se hercegovački katolički narod odrekao prave svoje vjere. No ipak je šteta, da i samo jedan bude zavarani i zaveden. Hvala Bogu, sada većina tih ili bolje gotovo svi pokajali su se i povratili u krilo svete katoličke Crkve. Vidjeli su, da su bili prevareni. Nemaju više niti prostorija za održavanje svoje službe, jer se i vlasnik tih prostorija, kada je jasno vidio, što je to sve i kamo vodi, povratio u katoličku Crkvu.

„Sloboda govora, nastave i udruženja“

Kao što o liberalnoj „slobodi štampe“, u istom pogledu te s istih razloga treba suditi i o neograničenoj slobodi govora i nastave.

Vrli jedan hrvatski književnik u jednom razgovoru spomenuo je i razloge, „zašto su naši daci — barem velikim dijelom — u prvom godištu svoga sveučilišnoga života ateisti, u drugom anarhisti, a u trećem najveće propalnice na duši i na tijelu“. Poznato je, kako glede te stvari i Sienkiewić sudi o sveučilišnoj mladeži. I on dolazi do istoga rezultata. A glasoviti Francuz grof de Maistre piše ruskom ministru bogoštovlja i nastave Rasumorskomu: „I najbolja sveučilišta su kao bezdani ponor, u koji se zauvijek ruši i zdravlje i nevinost i buduća sreća premnogih mladića, a iz koga izlaze ljudi rastrovani na duši i na tijelu, koji su čovječanstvu više na uštrb negoli na korist. Na vrata naših sveučilišta trebalo bi da se napiše: »Mladiću, mnogi, što su ovamo ušli, izgubiše vjeru svoju, nevinost svoju, sreću svoju.«“

Pa što je svemu tome krivo? Da li sama prekomjerna akademička sloboda, na koju se neki toliko tuže? Jamačno ne. Mi krivimo puno više neograničenu slobodu nastave. Mogli bismo navesti primjera, koliko pogubno može i jedan jedini profesor djelovati na svu sveučilišnu mladež i srednjoškolce viših razreda, koji n. pr. u sjajnom slogu predaje protivukr-

šćansku filozofiju. Kako će mladići razlikovati zabludu od istine? Kad je Hegelova filozofija još cvala na sveučilištima, neizmjereno oduševljenje zanijelo je dake za „poluboga Hegela“. A deset godina kasnije isto se daštvo jednako oduševilo za Feuerbachov materijalizam, a na Hegela padale su samo pogrde i poruge.

Uz neograničenu slobodu nastave mladež je gotovo igračka besvjesnih nadri-mudraca i „naučnih“ šarlatana. No kako je i ova „sloboda“ liberalna obmana, jasno se vidi odatle, što liberalizam najbrutalnijim sredstvima svagdje, gdje može, tlači slobodu katoličke nastave.

O tome, kao i o slobodi udruženja, što je liberalizam također broji među svoje najprvotnije zahtjeve, podaje nam povijest zadnjih godina živih slika, kakvih svijet onamo od Roberspierre-a nije više vidio. Što je veća moć liberalizma, to despotičkije gazi prava drugih, to je groznije njegovo strahovanje. A sve to — pod egidom „slobode“.

Nitko ne bi ovu slobodu pa ni najoštromnijom filozofskom definicijom bolje i točnije označio negoli je to sam Danton učinio s ono malo riječi: „Sloboda stoji u tome, da smo mi gore, a drugi dolje“.

Ne vjerovati ne znači biti čovjek, nego znači prestati biti čovjek; ne vjerovati u ništa, ne obožavati ništa — to je samo svojstvo živina.
De Mussel

Nalazak smrtnih ostataka Isusovih

„Nova Revija“ u svom ovogodišnjem I. broju pobijala je židovsku izmišljotinu, da bi bili nađeni „smrtni ostanci Isusovi“. U II. broju iznaša, kako je svršio taj iznalazak. Smatramo shodnim, da našim čitaocima iznesemo ukratko po „N. R.“, što je o tom pitanju utvrđeno.

Nazalost svjetsko novinstvo je većinom pod pritiskom židovstva i framasunstva. Svašta ćemo u njemu prije naći negoli čistih katoličkih misli. Ono je posebno revno naprama iznalascima protivokatoličkoga smjera. Ima silnu vještinu zaodjenuti nevjerstvom inače naoko bezazlene stvari te izobličiti istinu nelogičnim (koji su suprotni zdravom razumu) zaključcima, ispu-

štanjem, premućavanjem i pridodavanjem važnih okolnosti. Evo jednoga primjera:

U siječnju ove godine kroz sve svjetsko novinstvo, sa Istoga na Zapad, prošla je vijest, da bi dr Sukenik, profesor sveučilišta i šef muzeja u Jeruzolimu, bio pronašao jedan kameni lijes za kosti sa natpisom „Ješua Bar Jehoseph“, t. j. „Isus sin Josipov“. Drzovitosti te vijesti bila je namjera, da kod neupućenih uzdrma vjeru u povjesnu istinu, na kojoj je sagrađena zgrada katoličke Crkve i na kojoj se temelje sve kršćanske vjeroispovijesti — da je Krist uistinu uskrsnuo.

Kao što je shvatljivo, katolici se u Palestini nemalo uzbuniše, pogotovo što je ta vijest proturena pod plaštom znanosti. Knez palestinologije i profe-

Mišljenje uglednoga liječnika o modi

Pariški list „La Croix“ od 24. IV. t. g. donosi mišljenje jednoga uglednog pariškog liječnika o škodljivim posljedicama nedostatnog odijevanja, koje je danas, osobito među mladeži, postalo modom. Taj liječnik veli:

Postalo je danas fiksnom idejom, da noge i leđa treba, što je više moguće, otkrivati. Mi vidamo u svako godišnje doba mlade ljude i djevojke s hlačicama i odijelom, koje pojam odijevanja svada na najmanju mjeru.

Namjesto toplih čarapa došle su kratke čarapice. Donja uda ostaju tako gotovo bez odijela te su nemilice izložena studeni i vjetru. Mnoge bolesti moraju se svesti na takvo nedostatno odijevanje: bolesti donjega tijela, bolesti mjehura, živčana zapaljenja, brojna oboljenja na plućima i razni katari, predznaci tuberkuloze. Najkrivlji su u tom pogledu roditelji, koji uopće ne vode računa o pogibeljima, kojima oni svoju djecu izlažu, kad im dozvoljavaju, da u tako oskudnom odijelu priređuju izlete i da se bave športom.

Kada bi se od roditelja tražilo, da se i oni u tako manjkavom odijelu, kako ga traži današnja moda i šport, izlože nepogodama vremena, oni bi takav zahtjev s negodovanjem odbili. Možda bi se tada domislili, kako neodgovorno postupaju, kada svojoj djeci dopuštaju odijevanje po današnjoj škodljivoj modi. Ta ni zdravlje njihove djece nije od željeza. Može se mirne duše reći, da se veliki broj

sor Biblijske škole i arheologije u Jeruzolimu, P. L. H. Vincent O. P., stavio se na djelo, da raskrinka taj tobožnji učenjački pronalazak.

P. Vincent najprije pismeno traži razjašnjenje o stvari kod rektora židovskoga sveučilišta. Dr Sukenik odgovori, da je čitava senzacija potekla od novinarske pretjeranosti. P. Vincent zatraži dalje, da mu se o stvari razjasni „Odsjek starina“ židovskoga sveučilišta. Ovaj mu potvrdi, da u zbirci nadgrobničkih natpisa nema nijednoga, koji bi bio sličan tipu „Isus sin Josipov“. Napokon o. Vincent lično posjeti dra Sukenika, da se porazgovore o stvari. Židovski arheolog kaza mu, da je doista u Berlinu držao predavanje, ali samo o grčkim i židovskim imenima u doba evanđelja, a da je

smrtnih slučajeva kod djece i mladeži ima upisati u krivnju „nudizmu“ (golotinji). I vrlo snažni i zdravi ljudi morali bi nastradati kod manjkavog odijevanja. Koliko to više vrijedi za mlada, nerazvijena i često vrlo slabušna bičal

Ruski isellenici sv. Ocu

Ruski iseljenici u Austriji upravili su Njegovoj Svetosti Papi Piju XI. preko svoga društva „Otsciag“ vrlo lijepo zahvalno pismo, iz koga vidimo ovo:

„Otkad je u Rusiji zasjela svetogrдна vlada, teška nesreća bije nas, djecu rusku. Izgubili smo svoju domovinu, svoje domaće ognjište. Naša braća i rodbina ječe u okovima divljih tlačitelja. Naša su svetišta obeščašćena. Čitavoj našoj kulturi prijete propast. Velike su naše boli...

U ovakvim mukama bez utjehe zaorio je glas Vaše Svetosti, koji poziva vjernike cijeloga svijeta, da vapiju Bogu, neka se smiluje mukotrpnj djeci velike Rusije...

Očinski glas Vaše Svetosti bio je za nas iseljenike Ruse prva jaka moralna pomoć u tuđoj zemlji, bio je golema potpora u borbi...

Uvjereni smo, da će vapaj Vaše Svetosti, koji bez prestanka moli pomoć za mučeničku Rusiju, Stvoritelj svijeta brzo uslišati i da će križarska vojna molitava, s Vašim blagoslovom započeta, biti ovjenčana potpunom pobjedom Križa nad Sotonom, a na slavu Boga i Njegove svete Crkve.“

isticao nemogućnost, da bi se išta moglo poistovjetovati. U razgovoru odmah je od sebe pridodao, da u svakom slučaju on isti prvi izjavljuje, da natpis „Ješua Bar Jehoseph“ nema nikakve veze ili odnosa sa Isusom Kristom, osim sličnosti u imenima.

Nakon sve te nelijepe i nečasne pjesme o nijekanju Isusova božanskoga uskrsnuća i nakon izjave P. Vincenta, kojom dementira novinske vijesti o predavanju prof. Sukenika, mi imamo pravo zahtijevati od naših novina, koje su prenijele tu vijest, da prenesu također i konstatacije o Vincenta. Inače mi ćemo biti u pravu, da im dobacimo, da stoje pod pritiskom neprijatelja kršćanstva, židovstva i framasunstva, te da nemaju značaja.

Utješljiva pojava

Pastirski pohod preuzv. g. dra J. Milete po zadarskoj apostolskoj administraturi

Dana 8. aprila oputovao je naš preuzv. biskup iz Šibenika u naš dio zadarske nadbiskupije, da izvrši svoj pastirski pohod. Prva postaja, gdje je preuzvišeni sišao, da dijeli darove Duha Svetoga, da sije apostolsko sjeme riječi Božje, bila je Pakoštane. Odatle je proslijedio rivijerom sve do Bibinja, pak otok Pašman, a zatim otok Ugijan. Teško bi bilo opisati cijelo apostolsko putovanje našega biskupa, a niti mi je ta namjera. No jedno moram da naglasim, da je narod s oduševljenjem pozdravljao svoga pastira i s velikom ga ljubavlju primao.

Po svim mjestima je narod dočekao u velikom broju svoga biskupa; starci i mladići, žene i djevojke kao i školska djeca, koja su ga darivala kitama cvijeća i srdačno pozdravljala. Mjesta su bila okićena zastavama, sagovima, a putevi posuti cvijećem. Taj prvi susret pastira sa svojim stodom pokazao je, kako puk ljubi svoga biskupa i kako u njemu gleda nasljednika apostola, predstavnika katoličke Crkve, s kojom narod sa svim srcem hoće da bude združen. Pojava biskupa je osvajala srca svih, a njegova očinska riječ dopirala je do srčaca djece, koja su tu riječ pomnjivo slušala. I kad je preuzvišeni po prvi put u svakom mjestu digao svoju desnicu, da blagoslovi sakupljeni narod, mnogo se oko orosilo, blagoslov pastira sašao je nad glave njegova stada.

Utješljiva je pojava, koja je davala snage pastiru, koji je bio neutrudiv u vršenju svoje apostolske misije, što se narod u velikom broju odazvao i pristupio na svete sakramente ispovijedi i pričesti. U mnogim župama stigla je vijest o starokatoličkoj sekti. No narod uza svu njihovu agitaciju i brošure, energično sve to odbija. Mnogi su pri tome izjavili, da bi radije i život izgubili negoli vjeru. Tako starokatolička agitacija samo probuduje zaspalu svijest katoličku i čini, da se narod još više priljubljuje uz svoju rimokatoličku Crkvu i njezinoga glavara svetoga Oca Papu, čiji je blagoslov s potpunim oprostjenjem preuzvišeni dijelio u svakoj župi.

Na sakrament sv. krizme pristupali su stari kao i mladi. Na svakom koraku se opažao neki novi život, tako da je sam preuzv.

biskup izjavio sakupljenom svećenstvu kod gostoljubivoga domačine vlč. don Frane Antunovića u Galovcu, da je njegovo srce radosno, jer opaža lijepi napredak u svim župama, koje je u ovom pastirskom pohodu obišao. Svećenstvo je također radosno primalo svoga starješinu i iskreno izjavljivalo, da u njemu ne gleda starješinu, već oca, starijega brata, koji nastoji, da im u svemu bude pri ruci.

O svakom mjestu bi se moglo reći to i ono. Svugdje je pastirski pohod donio sigurno svoje plodove. No to nije moguće, jer ograničeni prostor lista to ne dopušta. „Finis coronat opus“ — moglo bi se reći za ovaj pastirski pohod u zadarskoj nadbiskupiji. Zadnje vrijeme je preuzvišeni obišao Ravne Kotare iz Nina u Vrsi, Poljica, Dračevac, Briševo, Murvicu, Škabrnje, Zemunik, Galovac i Goricu. Tu, gdje je narod dosta osiromašio, a malarija ga bije, nije klonuo u svojoj vjeri, već i tu se pokazuje lijepi napredak u vjerskom pogledu. Osobito lijepi doček bio je spremljen u Galovcu, gdje nitko nije ostao kod kuće, i ako je bio radni dan, kada je došao preuzvišeni. U tom mjestu se sakupila lijepa kita braće svećenika, njih oko 20, koji su došli, da svoga biskupa pozdrave na koncu njegovoga pohoda i da mu zahvale za njegov trud. Tu misao je lijepo istaknuo vlč. Antunović, koji je previšenoga oslovio i zahvalio mu na trudu u ime svoje i svećenstva, istaknuvši zasluge i mar apostolskog administratora za naš dio zad. nadbiskupije uz želju, da dr. Jerolim Mileta postane prvi biskup ninsko-biogradske biskupije, ako do nje dođe, ili barem da i unaprijed vodi nerazdijeljen ovaj dio zad. nadbiskupije. Preuzvišeni mu je zahvalio na lijepim riječima ističući, da u svemu treba da gledamo Providnost Božju, koja upravlja svijetom i biskupijama, a ujedno je pohvalio svećenstvo, koje savjesno vrši svoje dušobrižničke dužnosti. Uvečer je bio u Galovcu vatromet u čast natpastira. Iz Galovca se preuzvišeni povratio u svoju residenciju zdrav.

Neka Bog blagoslovi njegov trud obilnim plodom, te mu udijeli dug i zdrav život, da uzmogne još za dug niz godina voditi svoje stado!

Očevidad

Velike socijalne svečanosti u Rimu

Polovicom prošloga mjeseca sabralo se u Rimu veliko mnoštvo hodočasnika iz cijeloga svijeta, da zajednički proslave 40-godišnjicu znamenite socijalne okružnice Pape Lava XIII. „Rerum Novarum“. Skupili su se tu socijalni radnici, vode kršćanskoga socijalnoga gibanja iz cijeloga svijeta, a s njima su došli predstavnici industrijalaca i poduzetnika, trgovaca, obrtnika, a ponajviše radnika. Bilo je zastupano po većim delegacijama 40 država. Osobito se istakla francuska delegacija sa 2000 članova, zatim njemačka sa 1200, belgijska sa 800, mađarska sa 600, nadalje češka sa 400, poljska sa 200 itd. Jugoslaviju je predstavljala jedna slovenska delegacija, dok je hrvatska delegacija u

zadnji čas otkazala radi nekih zapreka sudjelovanje. Sve su delegacije bile primljene od Pape u posebnu audijenciju. Imali su zajedničko zborovanje u dvorištu znamenite palače della Cancelleria.

U nedjelju su imali najprije u crkvi sv. Petra svečanu sv. Misu, koju je služio sam sv. Otac. Popodne je bilo opet zajedničko zborovanje u Vatikanu, gdje je sv. Otac u velikom Damasovom dvorištu primio sve hodočasnike. Odbor za proslavu 40-godišnjice enciklike pročitao je pred Papom predstavku delegata, u kojoj se ističe zahvalnost Crkvi, što je dala socijalna načela, po kojima se najbolje uzimaju u zaštitu radni slojevi. Iza toga izrekao je

Papa pred silnim mnoštvom svijeta pred mikrofonom u talijanskom, pak francuskom i njemačkom jeziku znamenit govor.

Najprije pozdravlja radničke delegacije i izriče posebno zadovoljstvo, što pred sobom vidi združene poslodavce i radnike, što je danas osobito važno i potrebno za obje stranke. Nato najavljuje novu socijalnu encikliku, koja će biti nastavak „Rerum Novarum“, kako zahtijevaju velike promjene, koje su se izvršile u zadnjih 40 godina u gospodarstvu i među ljudima. Papa smatra, da se na temelju „Rerum Novarum“ današnji rad na poboljšanju gospodarskih prilika dađe izraziti u tri programatske riječi: Molitva, rad i žrtva. Bez ta tri bitna elementa neće uspjeti ni privatna ni kolektivna (zajednička) inicijativa. Molitva donša blagoslov Božji i pomoć s neba. Socijalni rad treba da obuzme pojedinca, obitelj i cijelo društvo. Neka obuhvata i ljubav i pravednost i mir među pojedincima, razredima i narodima. Svi treba da socijalno rade; i svećenstvo i svjetovnjaci. Za sve potrebe sadašnjice treba da imamo otvorenu dušu i srce i da smo pripravnici i na žrtve. Svaki socijalni rad zahtijeva sam po sebi žrtve. Molitva, rad i žrtva su kvas djelovanja, i potrebni su i poslodavcima i radnicima, vođama i finansijerima, da sve njihovo djelovanje bude prožeto pravednošću i ljubav-

vlju. I poslodavci i radnici moraju da prime u se duh složne i bratske saradnje i svijest međusobnih zajedničkih dužnosti. Treba priznanja pravice i moralne vrijednosti i onda, kad se radi o slabima i nemoćnima.

U naglom razvoju, što ga doživljavamo upravo na gospodarskom polju, značajno je, da sv. Otac naglašuje upravo osnovne elemente, bez kojih nije moguće nikakvo skupno i socijalno življenje. To su molitva, rad za bližnjega i odricanje od vlastite udobnosti i raskošja zato, da i naš bližnji može da živi čovjeka vrijednim i dostojnim životom. Tim su dane smjernice za novi socijalni rad, koji treba da unese u ljudsko društvo više pravednosti i ljubavi i nadvlada duh gologa materijalizma, koji u čovjeku gleda samo sredstvo za gomilanje svoga vlastitoga bogatstva i udobnosti. Danas je zadaća Crkve, da nam po objavljenoj božanskoj nauci donese pomoć i ozdravljenje. Zato se smatra, da će ova nova Papina okružnica dati poticaj za novi veliki socijalni rad. Ona nam je utješnim predznakom, da smo na pragu novoga socijalnog doba, koje će socijalno i radničko pitanje rješavati po načelima kršćanske pravednosti i ljubavi i pobijediti materijalizam, koji je osnov i nezdravom kapitalizmu i komunizmu.

Iz katoličkoga Šibenika

TIJELOVO U KATEDRALI. U Stolnoj crkvi sv. Jakova biće u 8 sati ujutro svečana sv. Misa uz asistenciju preuzv. g. biskupa. Iza sv. Mise oko 9 sati biće ophod gradom sa Svetotajstvom. Preporuča se svim vjernicima, da svojim što brojnijim sudjelovanjem u ovom ophodu javno posvjedoče svoju vjeru i ljubav prema božanskom Spasitelju, sakrivenom u hostiji. Članovi i članice naših katoličkih društava neka se pridruže ophodu u potpunom broju. Iza ophoda će u 10^{1/2} s. biti tiha sv. Misa u katedrali za sve one, koji je nijesu mogli slušati ranije.

NEDJELJA U OSMINI TIJELOVA - DRUGA PO DUHOVIMA je u nedjelju 7. t. mj. „Tko ne blaguje tijela Sina čovječjega i ne pije krvi njegove, ne će imati života u sebi.“ (Iv. VI. 54). Isus nam i sv. Crkva nalažu i zapovijedaju, da blagujemo tijelo Gospodnje. No koliki su kršćani hladni, koliki odbijaju poziv! A zašto? Samo zato, jer vole služiti svijetu i strastima sjetila svojih. Kako često polaziš ti k sv. pričesti? Isus se žrtvuje za nas u sv. pričesti. Slijedimo i mi primjer Njegove ljubavi!

PROCESIJA TIJELOVSKE OSMINE. U nedjelju 7. t. mj. po starodrevnom običaju u Novoj crkvi iza svečane sv. Mise, koja će početi u 7^{1/2} sati ujutro, slijedi procesija sa Presvetim sredinom grada.

BLAGDAN PRESV. SRCA ISUSOVA je u petak 12. t. mj. 16. lipnja 1675. prikazao se Spasitelj sv. Mariji Margareti Alacoque, koja je klečala pred Presvetim u samostanskoj crkvi u Paray-le-Monial. Pokazavši joj svoje Presv. Srce, probodeno kopljem, okrunjeno trnovom krunom, a iz Srca je plamtio oganj božanske

ljubavi, reče: „Gle ovo Srce, koje je tako ljubilo ljude, a oni su tako nezahvalni!“ I zapovjedi joj, da se postara, da se u svoj katoličkoj Crkvi uvede blagdan Presv. Srca za spomen prevelike ljubavi Isusove k nama, a za zadovoljšinu nezahvalnosti ljudske. Sv. Otac Papa Pio IX. uvede taj blagdan za čitavu Crkvu, a po nalogu Lava XIII. posveti se na početku XX. vijeka sav katolički svijet Presv. Srcu Isusovu. Kršćanska dušo! Posveti se i ti Presv. Srcu, koje je za tebe živjelo i umrlo, koje je za tebe i mrtvo već bilo probodeno, koje i danas još kuca iz ljubavi prema tebi u presv. oltarskom otajstvu. Vрати presv. otajstvu ljubav ljubavlju. Podaj mu zadovoljštinu za tvoju dosadašnju nezahvalnost i za nezahvalnost drugih ljudi!

ŠTOVATELJIMA SV. ANTUNA! Prigodom 700 godina smrti našega milog Sveca i grad Šibenik, kojemu je već od vijekova odan, pridružuje se čitavom kulturnom svijetu i većim svečanostima hoće da proslavi njegov blagdan, koji pada 13. lipnja. Da ovaj jubilej bude što odličniji i prava povijesna uspomena, predviđeno je: 1. da se u crkvi sv. Frane, u kojoj se redovito svake godine obavlja pobožnost sv. Anti, počamši od dana 3. lipnja održi svečana devetnica, koja će se u trima posljednjim danima završiti posebnim propovijedima mp. o. Dominika Šantića, reda sv. Dominika, uz sudjelovanje preč. kaptola šibenske katedrale i pjevačkog zbora sv. Cecilije. 2. Našu vanrednu svečanost uzveličat će preuzv. pomoć. biskup dr. Franjo Salis-Seeewis iz Zagreba, koji će na sami blagdan održati pontifikal i vodi procesiju sa svećevim kipom. 3. Svećev oltar i čitavo pročelje crkve sa trgov i zvonikom bit će bogato električno rasvijetljeno. Štovatelje sv. Antuna pozivamo, da ovom prigodom što većma uzveličaju i utječu se zaštititi velikog Čudotvorca a, u koliko mogu, neka i svojim doprinosima potpomognu ovu proslavu. — Odbor za proslavu.

RASPORED SVEČANOSTI PRIGODOM JUBILARNOG BLAGDANA SV. ANTUNA PA-

DUANSKOGA. 3. lipnja svečana devetnica u 7.30 sati navečer. Na Tijelovo i u nedjelju u 5 sati poslije podne. 9. lipnja izloženje kipa sv. Antuna Pad. (prvi dan trodnevne uz propovijed). 12. lipnja u 8 sati uvečer pozdrav Svecu i električna rasvjeta crkve i zvonika sa paljenjem bengala i romanskih svijeća. — 13. lipnja ujutro: U 4.30 s. pjevanje svećeva života i tiha sv. Misa. U 6 s. „Tebe Boga hvalimo“ i svečana sv. Misa. Od 7 s. do 9.30 s. slijede jedna za drugom tihe sv. Mise. U 10.30 s. svečani pontifikal preuzv. bisk. dra Franja Salis-Seeewis, preko kojega pjeva pjevački zbor sv. Cecilije, a prigodno slovo drži o. Dominik Šantić. — Poslije podne: U 5.45 s. krunica sv. Antuna. Zatim svečana procesija sa svećevim kipom po gradu. Poslije procesije kratak govor o Svecu. Zatim slijedi blagoslov sa Presvetim i ljubljenje sv. Moći. Procesija obilazi ulice grada prema običaju drugih godina. Red same procesije jest ovaj: 1. Zastava sv. Antuna sa muškarcima. 2. Školska djeca muška i ženska sa 13 zastavica. 3. Djevojačka škola sv. Luce sa svojom zastavom. 4. Križari i Križarice sa zastavom sv. Terezije. 5. Hrv. kat. prosvj. društvo „Zora“ sa zastavom „Naše Gospode“. 6. Članovi III. reda i redovnice raznih zavoda sa zastavom sv. Frane. 7. Glazba. 8. Svećenstvo sa zastavom sv. Frane. 9. Djevojčice sa cvijećem. 10. Preuzv. biskup sa sv. Moćima. 11. Kip sv. Antuna, oko kojega je 13 dječice sa ljljanima. 12. Pobožni narod. — Preporučuje se svima red i uzorno ponašanje. Majkama, koje šalju djecu na procesiju, uvelike se preporučuje, da njihova djeca budu pristojno i čedno odjevena. Umoljavaju se građani, da prigodom ove procesije okite svoje kuće zastavama i sagovima. — Starješinstvo crkve sv. Frane.

LJEPI DAR NAŠEM LISTU. Prilikom pastirskoga pohoda u župi Galovac sakupljeno je na prijedlog vlč. Antunovića Din 254 za naš „Katolik“. — Svima darovateljima Uprava najljepše zahvaljuje.

Proslava sv. Ivane Arške

U Rouenu se upravo slavi 500 godišnjica mučeničke smrti Djevice Orleanske. Kao papinski legat fungira westminsterski nadbiskup kard. Bourne, da bi se time manifestiralo englesko-francusko pomirenje i bratstvo. Iz čitavog svijeta došli su predstavnici klera i naroda, a učestvuju kardinali mechelnski van Roey, ostrogonski dr Seredi i lilleski Lienart kao i mnogo-brojni nadbiskupi i biskupi iz svih krajeva svijeta. Francuska je vlada i javnost naročito brojno zastupana, pa su u povorci sudjelovali maršali Petain i Franchet d'Esperey i generali Weygand i vojni guverner Pariza Gouraud. Naravno bio je prisulan i zapovjednik francuske vojske predsjednik francuske Katoličke Akcije general de Castelnau. Svečani je govor, prožet francuskim patriotizmom i kršćanskim duhom, držao najveći živući francuski historik i akademik Gabriel Hanotaux.

Sa ovako velebne katoličke manifestacije upućen je sv. Ocu pozdrav, u kojem se ističe duboka žalost svih okupljenih delegacija zbog fašističkih nasilja protiv katolika u Italiji te izriče sv. Ocu duboku sinovsku odanost i vjernost u ovim časovima teške kušnje.

„KATOLIK“ izlazi svaki tjedan. — Pretplata godišnje Din 30 — Za inozemstvo dvostruko. — Oglasi po naročito cijenjeni. — Vlasnik i odgovorni urednik: sveć. JOSO FELICINOVIO, šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva i uprave: šibenik, Pošt. pretinao 17. — štampa: Pučka Tiskara, braća Matačić pk. Petra, predstavnik Vjek. Matačić